

Jak Dawid użył słowa „usprawiedliwienie”

Cytat z psalmisty Dawida pozwala zmierzyć zakres wyrażen „usprawiedliwić” i „usprawiedliwienie”, pozostaje jednak fakt, że chrześcijanie powinni uważać swoją śmierć z Chrystusem za pewną (Rz 6: 2-3 i 7 i 11), i że ich usprawiedliwienie jest również pewne, ponieważ umarły również jest usprawiedliwiony.

Jak Dawid użył słowa „usprawiedliwienie”

„Przeciw tobie, przeciwko tobie, tylko zgrzeszyłem i uczyniłem to, co złe w twoich oczach, abyś był usprawiedliwiony, gdy mówisz, i czysty, gdy sądzisz”. (Psalm 51: 4)

Psalmista Dawid użył słowa „usprawiedliwiony”, aby poinformować swoich czytelników, że Bóg jest sprawiedliwy (usprawiedliwiony). Ponieważ psalmista wie, że Bóg jest sprawiedliwy, motywuje to psalmistę do przyznania się do swego stanu. Wydaje się zatem, że słowo „usprawiedliwione” (uznanie za sprawiedliwe) odnosi się tylko do tego, co w istocie jest prawdziwe.

Wydaje się, że jest to zbędne, ale tak nie jest: Dawid oświadcza, że Bóg jest sprawiedliwy, ponieważ jest naprawdę sprawiedliwy, a nie tylko dlatego, że psalmista rozumie, że taki jest.

Apostoł Paweł oświadcza, że „Bóg jest prawdziwy”, opiera się na oświadczeniu króla Dawida, to znaczy, kiedy ogłaszamy coś, co dotyczy naszego Boga, jesteśmy w pełni świadomi, że to jest prawda, ponieważ tak mówi nam Pismo.

„Ten, który przyjął jego świadectwo, potwierdził, że Bóg jest prawdziwy” (J 3:33)

Dochodzimy do decydującego punktu: jeśli apostoł Paweł używa słowa „usprawiedliwiony” (uznając za prawego), aby wyrazić coś o chrześcijanach, to stwierdzenie to również musi być prawdziwe, to znaczy odzwierciedlać rzeczywistość istotną dla chrześcijan.

Nie ma sposobu, aby zadeklarować, że ktoś jest usprawiedliwiony bez tej osoby, która nie jest skutecznie sprawiedliwa, to znaczy chrześcijanie faktycznie umarli „My, którzy umarliśmy dla grzechu...” i zostali uznani za prawych „...ponieważ ten, który umarł, jest usprawiedliwiony z grzech”.

Kiedy apostoł Paweł pisze, że chrześcijanie zostali uznani za prawych, nie wspomina o amnestii, uniewinnieniu lub ustępstwie, ani o wzięciu pod uwagę lub daniu wiary. Paweł odnosi się do czegoś, co jest pełne wszystkiego: ten, kto umarł, jest usprawiedliwiony.

Każdy, kto nie jest chrześcijaninem, nie spełnia takiej deklaracji, ponieważ jest pewne, że nie umarł dla grzechu. Czy to możliwe, że ktoś, kto nie jest wymieniony w zaimku pierwszej osoby w liczbie mnogiej w Rzymian szósty, werset drugi „My...” (Rz 6: 2), otrzymuje stwierdzenie, że jest sprawiedliwy? Nie! Dlatego? Ponieważ ta osoba nie jest martwa dla grzechu!

Kto nie umarł dla grzechu, nie może być usprawiedliwiony (uznany za prawego), ponieważ takie stwierdzenie nie byłoby prawdziwe.

Nie ma sposobu, aby zastosować słowo „usprawiedliwiony” do tych, którzy nie umarli, ponieważ każdy, kto narodził się z ciała, nie jest prawdą „... i każdy kłamliwy człowiek, jak jest napisane” (Rz 3: 4).

Wszyscy ludzie zrodzeni z Adama nie są prawdą, ale Bóg jest

prawdziwy.

Stan tego, kto nie jest w Chrystusie, jest kłamstwem, w przeciwieństwie do Boga, który jest prawdziwy, „Ale jeśli prawda Boża wybija moją chwałę z powodu mojego kłamstwa ...” (Rz 3: 7).

Cytując Psalm 51, werset 4, apostoł Paweł ustala niezbędny parametr, abyśmy mogli zrozumieć zakres słowa „usprawiedliwić”, kiedy jest przez niego używane.

Apostoł Paweł używa słowa „usprawiedliwić” tylko w odniesieniu do czegoś, co jest kategorycznie prawdziwe. Gdyby istniał cień wątpliwości lub możliwość, że zmarły nie jest usprawiedliwiony przed Bogiem, wtedy Paweł nie użyłby słowa „usprawiedliwić”.

Prawdą jest, że „usprawiedliwienie” nie odnosi się do protekcyjnego boskiego postępowania w uznaniu niesprawiedliwej osoby za sprawiedliwą.

Czy Bóg, który jest prawdziwy, może uznać osobę niesprawiedliwą za sprawiedliwą? Kończymy w inny sposób: Bóg nie usprawiedliwia tego, kto żyje, do grzechu.

Ponieważ za pomocą cytatu z psalmisty Dawida można zmierzyć zakres wyrażen “ usprawiedliwić ” i “ usprawiedliwienie ”, pozostaje faktem, że chrześcijanie powinni uważać swoją śmierć z Chrystusem za pewną (Rz 6: 2-3, 7 i 11) i że w ten sam sposób ich usprawiedliwienie jest pewne, ponieważ umarły także jest usprawiedliwiony.

Jeśli Paweł zaleca chrześcijanom, aby skutecznie przyjmowali stan umarłych dla grzechu (Rzym. 6:11), to dlatego, że musieli być świadomi, że zostali w pełni usprawiedliwieni przed Bogiem, „będąc więc usprawiedliwieni przez wiarę...” (Rz 5: 1) .

Chrześcijanie stoją tuż przed Bogiem z następujących powodów:

1. To Bóg nas usprawiedliwia „To Bóg nas usprawiedliwia” (Rz 8:32);

2. Mamy pokój z Bogiem, prawdziwy dowód na to, że zostaliśmy usprawiedliwieni przez wiarę „Usprawiedliwieni więc z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa” (Rzym. 5: 1);
3. Nie ma potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie, ponieważ zostaliśmy w pełni usprawiedliwieni „Przeto teraz nie ma potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie ...” (Rz 8: 1).

Nie ma usprawiedliwienia dla tych, którzy obciążają go potępieniem. Nie jest usprawiedliwione, kto nadal jest wrogiem Boga. Nie jest usprawiedliwione, kto nie ufa Bogu, który może Go usprawiedliwić.

Jeśli ktoś nie wierzy w to, co Bóg już zapewnił dla darmowego zbawienia, pozostaje to, że nie wierzy w Chrystusa Jezusa, ponieważ wszystkie te błogosławieństwa zostały udzielone na krzyżu.

Apostoł wykazuje, że usprawiedliwieni są tylko ci, którzy faktycznie umarli dla grzechu, i zaleca chrześcijanom, aby byli świadomi takiego stanu (Rzym. 6:11).

Tylko ci, którzy zostali ukrzyżowani z Chrystusem, zasadzeni z Nim, pogrzebani przez chrzest śmierci i którzy z Nim powstali, są usprawiedliwieni.